

Sygn. akt I C 2285/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Anna Ogińska-Łągiewka

Protokolant Ewelina Wardzińska

Po rozpoznaniu na rozprawie sprawy z powództwa P. M.

przeciwko (...) sp. z o.o. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej (...) sp. z o.o. w W. na rzecz powoda P. M. kwotę 1509,00 (tysiąc pięćset dziewięć) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15.01.2013r. do dnia zapłaty.
2. zasądza od pozwanej (...) sp. z o.o. w W. na rzecz powoda P. M. kwotę 647,00 (sześćset czterdzieści siedem) złotych tytułem kosztów procesu

Sygn. akt I C 2285/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14.01.2013 r. powód P. M. wniósł przeciwko (...) sp. z o.o. w O. o zasądzenie kwoty 1.509, 00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15.01.2013r. do dnia zapłaty, a także o zwrot kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż kwota dochodzona pozwem wynika z warunkowej umowy przelewu wierzytelności z dnia 29.12.2010 r., na podstawie której powód posiada roszczenie o zapłatę ceny względem pozwanej spółki w wysokości 250.000, 00 zł, pomniejszoną o dokonaną wpłatę w wysokości 12.000, 00 zł w dniu jej zawarcia oraz dalsze wpłaty w łącznej wysokości 23.300, 00 zł w okresie od stycznia 2011 r. do 11.10.2012 r. wraz z ustawowymi odsetkami. We wskazanej umowie strony uzgodniły, że do 20 dnia każdego miesiąca pozwany będzie dokonywał płatności za wierzytelność w wysokości nie mniejszej niż 2.000, 00 zł miesięcznie. Na kwotę 1.506, 00 zł składają się należne, a niezapłacone części rat (pozew – k. 1-4).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie nakazał pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę wraz z ustawowymi odsetkami, a także kwotę 187, 50 zł tytułem kosztów procesu w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu zapłaty, bądź aby w tym terminie wniósł do Sądu sprzeciw (nakaz – k. 46). Postanowieniem z dnia 21.05.2013 r. Sąd uchylił postanowienie zawarte w punkcie 1 ww. nakazu zapłaty w zakresie dotyczącym kosztów i nakazał pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powoda kwotę 607, 50 tytułem zwrotu kosztów procesu w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu zapłaty (k. 69).

W sprzeciwie od wydanego nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż na skutek niewykonania przez powoda postanowień § 3 warunkowej umowy przelewu wierzytelności, przedmiotowa umowa nie wiąże już stron (sprzeciw – k. 5458).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29.12.2010 r. pomiędzy P. się M., a (...) sp. z o.o. w O. zawarta została warunkowa umowa przelewu wierzytelności, mocą której P. M. zobowiązał się przenieść na (...) sp. z o.o. wierzytelność wynikającą z zawartych z W. K. umów pożyczek w dniach: 9.12.2004 r. na kwotę 24.000, 00 zł, 3.01.2005 r. na kwotę 35.000, 00 zł, 3.02. (...). na kwotę 40.000, 00 zł oraz 10.03.2005 r. na kwotę 30.000, 00 zł, za cenę 250.000, 00 zł. Strony ustaliły, że w dniu podpisania umowy (...) sp. z o.o. wpłaci na rzecz P. M. kwotę 12.000, 00 zł. Ustalono również, że (...) sp. z o.o. uiszcza na jego rzecz kwotę 144.000, 00 zł otrzymaną w wyniku prowadzonego postępowania egzekucyjnego z nieruchomości, nadzorowanego przez Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim, pod sygn. akt I Co 829/07. Uzgodniono nadto, że począwszy od stycznia 2011 r. (...) sp. z o.o. będzie uiszczał na rzecz P. M. kwotę nie mniejszą niż 2.000, 00 zł miesięcznie, zaś płatność następowała będzie do 20 dnia każdego miesiąca. Całkowite rozliczenie wraz z ustawowymi odsetkami nastąpić miało najpóźniej do dnia 31.12.2013 r. W § 3 umowy ustalono, że od momentu jej podpisania P. M. nie będzie wszczynał żadnych czynności egzekucyjnych wobec W. K., a toczące się postępowania zawiesi (warunkowa umowa przelewu wierzytelności – k. 11-12).

W wykonaniu ww. umowy (...) sp. z o.o. uiszczył na rzecz P. M. kwotę 31.800, 00 zł (bezsporne).

Pismem z dnia 12.02.2012 r. (...) sp. z o.o. oświadczył, iż odstępuje od warunkowej umowy przelewu wierzytelności z dnia 29.12.2010 r., jako przyczynę odstąpienia od umowy wskazując niewywiązanie się przez P. M. z obowiązku przewidzianego w § 3 umowy. W piśmie wskazano, iż w dniu 5.05.2011 r. W. K. otrzymała od zastępcy Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Woli w Warszawie wezwanie do zapłaty należności wynikającej z nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Okręgowy Warszawa- Praga (sygn. akt II Nc 13/06). W dniu 9.01.2013 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Woli w Warszawie wydał nadto postanowienie w przedmiocie podjęcia postępowania egzekucyjnego w stosunku m.in. do W. K., prowadzonego na podstawie nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Okręgowy Warszawa- Praga w sprawie II Nc 13/06 (oświadczenie o odstąpieniu od umowy – k. 64). W odpowiedzi P. M. wskazał, że D. sp. z o.o. nie przysługiwało i nie przysługuje prawo odstąpienia od zawartej umowy (k. 62).

W dniu 1.04.2012 r. P. M. wezwał (...) sp. z o.o. do zapłaty do dnia 10.04.2012 r. kwoty 225.000, 00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wymagalności poszczególnych rat do dnia zapłaty (wezwanie do zapłaty – k. 20). Natomiast pismem z dnia 19.03.2013 r. (...) sp. z o.o. wezwał P. M. do zapłaty kwoty 31.800, 00 zł w związku ze złożonym oświadczeniem o odstąpieniu od warunkowej umowy przelewu wierzytelności (k. 61).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dołączonych do akt sprawy i wskazanych wyżej dokumentów, których prawdziwość i wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako zasadne zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W toku niniejszego postępowania powód dochodził od pozwanego zapłaty kwoty 1.509, 00 zł wskazując, iż kwota ta stanowi część ceny wynikającej z zawartej pomiędzy stronami warunkowej umowy przelewu wierzytelności. Pozwany podnosił natomiast, że w wyniku niewywiązania się przez powoda z § 3 umowy złożył oświadczenie o odstąpieniu od umowy, wobec czego niezasadnym jest wywodzenie przez powoda z umowy jakichkolwiek roszczeń. Wobec powyższego sporu rozważyć należało, czy wobec złożonego oświadczenia umowa z dnia 29.12.2010 r. uległa rozwiązaniu, a tym samym czy oświadczenie złożone przez pozwanego zostało złożone skutecznie.

Wskazać należy, że Kodeks cywilny wyróżnia instytucję umownego odstąpienia od umowy oraz ustawowego odstąpienia od umowy. Instytucja ustawowego odstąpienia od umowy została przewidziana w przepisach kodeksu cywilnego dotyczących wykonania zobowiązań wzajemnych, a mianowicie w art. 491-494 k.c. Stosownie do wskazanych regulacji ustawowe prawo odstąpienia od umowy uzasadniać może zwłoka w wykonaniu zobowiązania

z umowy wzajemnej lub niemożność wykonania zobowiązania wskutek okoliczności, za które odpowiedzialność ponosi strona zobowiązana. O umownym odstąpieniu od umowy stanowi zaś art. 395 k.c., zgodnie z którym można zastrzec, że jednej lub obu stronom przysługiwać będzie w ciągu oznaczonego terminu prawo odstąpienia od umowy. Prawo to wykonywa się przez oświadczenie złożone drugiej stronie (§ 1). W myśl § 2 wskazanej regulacji w razie wykonania prawa odstąpienia umowa uważana jest za niezawartą. To, co strony już świadczyły, ulega zwrotowi w stanie niezmienionym, chyba że zmiana była konieczna w granicach zwykłego zarządu. Za świadczone usługi oraz za korzystanie z rzeczy należy się drugiej stronie odpowiednie wynagrodzenie. Z powyższego wynika zatem, że dla skutecznego zastrzeżenia prawa odstąpienia strony muszą zawrzeć ważną umowę i ograniczyć przyznaną kompetencję terminem końcowym.

Po dokonaniu wszechstronnej analizy materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie Sąd doszedł do wniosku, iż pozwanemu - (...) sp. z o.o. w O. nie przysługiwało uprawnienie do odstąpienia od zawartej w dniu 29.12.2010 r. warunkowej umowy przeniesienia wierzytelności. W pierwszej kolejności wskazać należało, że przedmiotowa umowa nie zawierała zastrzeżenia w przedmiocie możliwości odstąpienia od umowy. Pozwany w toku postępowania nie wykazał również, aby w sprawie zaszyły przesłanki umożliwiające odstąpienie od umowy na podstawie przepisów ustawy. Nie zostało zatem wykazane, aby powód dopuszczał się zwłoki w wykonaniu zobowiązania (zwłaszcza, że łącząca strony umowa przewidywała przeniesienie wierzytelności dopiero po uiszczeniu przez pozwanego na rzecz powoda całej ceny wraz z odsetkami ustawowymi), jak i że świadczenie wzajemne stało się niemożliwe wskutek okoliczności, za które odpowiedzialność ponosi strona powodowa. W ocenie Sądu nie sposób było nadto podzielić twierdzenia pozwanego, który podnosił, iż umowa nie wiąże stron wskutek niewykonania przez powoda postanowienia zawartego w § 3 przedmiotowej umowy. Sąd zważył bowiem, że umowa ta nie została zawarta pod warunkiem rozwiązującym, jej istnienie nie było uzależnione od wykonania przez powoda obowiązku określonego w § 3.

Reasumując, uznać należało, że oświadczenie o odstąpieniu od umowy nie zostało przez pozwanego złożone skutecznie. Wobec powyższego powodowi przysługiwało roszczenie o zapłatę ceny wynikające z przedmiotowej umowy. Zgodnie bowiem z art. 353 § 1 k.c. zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić. Na podstawie zaś art. 353¹ k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. W toku postępowania powód domagał się zapłaty części raty z miesiąca listopada 2011 r. wysokości 830, 00 zł oraz części raty należnej w styczniu 2012 r. w kwocie 500, 00 zł. Z umowy z dnia 29.12.2010 r. wynikało, że pozwany winien był uiszczać na rzecz powoda tytułem zapłaty ceny, do dnia 20 każdego miesiąca, kwotę nie mniejszą, aniżeli 2.000, 00 zł. Pozwany nie kwestionował przy tym wysokości dochodzonego żądania. Wobec powyższego roszczenie w zakresie kwoty 1.330, 00 zł należało uznać za zasadne.

W ocenie Sądu zasadnym było nadto żądanie powoda w zakresie skapitalizowanych odsetek od kwot 830, 00 zł oraz 500, 00 zł. Powód dołączył do akt sprawy szczegółowe wyliczenie przedmiotowych odsetek, wskazując kwoty od jakich zostały one wyliczone oraz okresy, za które przysługują. Pozwany nie kwestionował nadto w toku postępowania prawidłowości ich wyliczenia.

Sąd uwzględnił również żądanie odsetkowe strony powodowej wyrażone w pozwie, które uzasadnione było dyspozycją przepisu art. 481 § 1 k.c., wedle którego wierzyciel może domagać się odsetek za okres opóźnienia w spełnieniu przez dłużnika świadczenia pieniężnego, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia odsetek od dnia 15.01.2013 r. W dniu 1.04.2012 r. wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 225.000, 00 zł wraz z odsetkami ustawowymi do dnia 10.04.2012 r. Pozew został zaś wniesiony w dniu 14.01.2013 r. Nie ulegało zatem wątpliwości, iż w dniu 15.01.2013 r. pozwany pozostawał już w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia.

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 353 § 1 k.c. w zw. z art. 353¹ k.c. i art. 481 § 1 k.c. Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., kreującym zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania. Zgodnie z tą regulacją strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Warunkiem zasądzenia od strony przegrywającej na rzecz przeciwnika kosztów procesu jest zgłoszenie żądania, który to w niniejszej sprawie został spełniony, albowiem wniosek taki został zgłoszony już w pozwie.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w punkcie 2 wyroku.

Zarządzenie: Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pozwanemu.